

# KRILA BEZ LETAČA



## KRIK IZA SNA

---

**K**рила се растварају. Буде се из сна. Ћује се њихов крик иза сна. Срља вјетар црним улџама и ваља облаке прљавог папира, умрљаног говном... Трепери плавет пролјећа кроз гране што се крше, grimizna rosa ноћи hvata се на испране pločnike и lijepi за kosu prolaznika, а zvijezde posvuda gasnu. Istina и tlapnja sad се združe, konačno и sredozemski, u beskrajnosti.

Moj dah visi u zraku kao zelena mjesečina, hući strah nad gradom algi, u pjени kanalizacije... vrije kloaka nad gradom algi, u pjени. Vidik je sada ukroćen.

Rastvorila su se krila и Zemlja plovi put dalekog svemira. Krila je sustižu, она су одрезана, а Zemlja sveudilj leti, leti u nepovrat...

Hosana, hodam razjapljenih уста по rubu krova и не страшим се gledati Zemlju koja izgleda kao uskršnje jaje... Zemlja je sjajna, jarko obojena и zasmrdena, kao gnjilo jaje... gledam je, jer ja sam mjesečar... I nitko me neće baciti u vjedro s vodom да се otriјeznim... rasanim од mjesečarenja, од tupog, besmislenog glavinjanja.

Zemlja je uskršnje jaje, jarko obojeno и gnjilo, а ja sam mjesečar bez mjesečine, tek upaljena žigica. Она може izazvati požar, а може се једним dahom или naletom vјetra, uzaludno ugasiti...

## KOŠTICA ŠLJIVE

---

**P**redugo, predugo već, vole smrtnici gaziti jedni druge po glavi, i oko vlasti se spore, susjeda se bojeć... nema na vlastitu tlu čovjek blagoslova. Nestalno kovitlaju se i blude, u kaosu žudnje uskipjela mnoštva, pa zdvojan i sleden od brige, svagda je život ubogima...

Kao koštica od šljive pod kožnom sandalom ti mirno, sigurnim putem ideš, Zemljo majko...

Bez sudbine, ko usnulo dojenče dišu nebesnici, ali nije im dano ni na kojem mjestu počiniti. Nestaju, padaju ljudi pateći. Naslijepo iz sata u sat, ko voda od stijene do stijene... Na stijenu se bacam, u neizvjesno. Sve misli nestaju kao lude gljive, dok iz ploda prska koštica od šljive...

Sandale je gaze, dragu zemlju paze... Pete joj se maze, gnječeći je lako... Možda će niknuti novo stablo bude li se zarila u plodno tlo, možda će je milovati sunce i kupati kiša, dok iz koštice ne izraste čitav šljivik... Možda će ostati na stijeni... A oči blažene gledaju u tihoj, vječitoj jasnosti...

## OČI KRILATE ZVIJERI

---

**N**e to nije istina. Na mene gleda Ohiesa, žena od parafina. Prazna koža ispunjena parafinom. Parafinska žigica koja će zapaliti svijet. Iz njenog tijela istočio se život. Mirna je i prazna. Njezine oči, obojene kao na grobnim enhaostikama iz Fajuma, zaustavljene su u smiraj. Pitanje je kuda lete »krila bez letača«. Njihov lijet je slijep i bezglav...

## KORAK IZ TAME

---

**K**raj izvora hladne vode stoji kip optočen biserjem. Kip Arkturosa, čuvara Aristotela, najvećeg filozofa među ovnovima. Učiniti korak iz tame, znači prići izvoru i napiti se mrzle vode. Napiti se vode koja ledi krv i zaustavlja dah.

Kraj izvora stoji kip optočen biserjem. Njegov pogled je sjajan i britak... usne tvrdo srezane u mramoru... Hladne kao snijeg i žarke kao vatra... Neshvatljiv mir ga obavija, kao svileni šal »ubijača šalovima«. Sve tajne leže sakrivene na dnu izvora.

Ne usuđujem se dalje govoriti, jer sve je usud slijep od mržnje ili opijen radošću. Ponavljam sve je usud... Krv se zaustavila, dah je prestao... samo načas ili zauvijek... Kada nose krila bez letača?